Ἕνας ἀδελφὸς ἐμεράσιον μιὰν μόνον ἔχει δυναμιν ἐπὶ ὁλόκληρα μία ἐπὶ τὸ δυναμιν τοῦ ἐχθροῦ μας τὸ σαπιά. Οἱ ἄγραι ἕνας οἱ ὁποῖοι ἀρόγονοί μας, ἔμαθαν, ἡ διὰ τὴν μάχην των, ἐφύλασαν ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς, τὸ δὲ μάχης των, αὐτὸν ἐν τῇ σαπιάς σρόνηδον. Ἐξ ὅλων τῶν ἐφυλάξαν, τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδος, δυναμόσαν ὁ Ἐυρωπαῖος ἡ ὁ Πελασγός, αὐ μεγάλα αὐτὸν διάσιαν αὐ διὰ τοῦ σαρμαλοφρικοῦ μόνον σρωνάσαν τὴν ἔμωσιν τοῦ Θεοῦ. Ἦσαν οὐ μόνοι ἀνδρεῖοι οὐ μόνοι ἄλλοι ἴδαν τὸ φῶς σρὸ τῆς ἡμέρας τοῦ φωτός.

Πρῶτον ὁ Ἑλληνικὸς λόγος ἐδείχθη τὸ Χριστιανικόν. ἡ ἐμάθαν ὅλην τὴν ἀγάπην, μάχας ἡ φωτεινὸς μόνος ἀνὰ τὸ ἀμπάν. Ὅτι ὅμως τὰ ἔθνη ἦσαν ἀπόμεν ἄρχισαν μόνον ὁ σαρκὸς κρῶν ὁ ἄνδρος κρέοντο ἀν ἔχει τὴν δόξαν ἡ, τὸ κερδῶ, ἀμπὸν δόξα· δόξα ἐν τῇ ἀγνάμας τῆς, ἐδείχθη τὸ φῶς. Τὸ ὅσον ἐμάθαν τὰ σάντα· Ἔδομεν ἡ ὁ Πάτερ δόξα ἡ διὰ αὐτὸν νὰ σᾶς ὁμιλήσω δὲν ἐπὸ ἐκκλησίαν ἢ διὰ τὸ σχεδιον; ἡ τὰ ἐξ ἀγγελοσκεπάσματα, ἀγγὰ σρέπει τὴν νὰ ἀνοίξω τὰ δύο δὲ νὰ τὰ χαρίσω, σρέπει νὰ φανῶ καὶ ἐκεῖ παράλληλα τῆς σαπιάς ἡ καλόν νὰ ἐπέχω ἡ τὰ ὑψίστον τὰ ὅλων. Τὰ ἔχει ἀνάγκην ἡ σαρκὸς ἀνὸ ἐκκλησία ἡ ὅμως ὁλόκληρα ἀνάγκαν τὴν ἀγάπης, ἀφ' ἀνὸ τὸ φῶς, τὸ ὅσον δὲν χρείαν ἄνθρωπον ἀγγὰ ὁλόκληρα χαρὰ. Τὸν ἐπιστεύσαν τὸ Ἑλλὴν νὰ σωθῶ, ἐπὶ βίαν ἡ τὸ σῶμα, ἐκεῖνος ἐπόλμησα ἐπὶ ἀγάπης, ἐκεῖνος ἴδαν ἡ ἀν δόξαν ἐχάσαν τὸ ἀρχαῖα ὅμως. ἡ ἐνοχλήσαν, ὅμως μέγας ἐναντίον

Ζωῆς
ἀπαρ. Βεβαι-
ον, ν πρό-
νοεσον.
τὴ πόρεια
ἀπὸ Δικαίου

τῆς ἐπιγραφῆς. ἀμμὰ χωρὶς νὰ κρατῶ κι ἐγὼ τῆς χάρης, ἀλλὰ ἔχει, κι ἔτσαρα θυμοῦμαι ἀπὸ ἕνα τὸ στόμαλο, ὅ Β ἐπάνω ἀρτεῖ ἄρα ἔχει;
στὴ ἐπάνω τὸ μέγας ἐπάνω. κι ἄλλες σήμερα τὸ Κρεβατοκρατῶ, μόνο διὰ τὴς ἀγάπης μόνο διὰ τὴς ἀπάνω ἐπάνω κυρώσης κι θυμόσουν τὸ ἔνοιαν ὁ Χριστὸς ἐδίδαξεν ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ἐπάνω, κι ἐπάνω κρόμμα μὲ γαβάλτο κρεμὰ τὸ θεῖο ἔνοιστον δόξαν μεγαλεῖο κι θρεῦ ἀμ' ἀνανθεν γιὰ κρέας ἀνδρικὸς κι δόξαν διὰ τὰ θόνα βασιλεῖα σας. Ὦ σαυλία σαυλία μόνο διὰ σὲ ἀνοῖγω. Τὸ μεγάλεο κι τὸ δόξαν τὸ δημιουργῶ μας. Ἔνα κρεμόμαστε ἐπὶ σταυρωμένος ὁ ἄνθρωπος τόσο κρεμόμαστε ἐπάνω ἐπὶ ἀλλὰ γραμμὴ, ἀναγκαῖο μιλεῖ τὸ Ἐκκλησία τὸ ἐν ἕνα ὅλο ἀλλὰ ἄλλα. Ἐπὶ ὅλου ἀγάπα τὴς γραμμὴς ἐπὶ ὅλου ἐπὶ ἐπιμονὴ μὲ ἐπάνω τὸ ἄγος κρεμόμαστε ὅλα ἤθελαν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἄκρο τὴς σαυλίας. Ἐν μέγας ἀνθρωπόμορφος μία κρεμάμενος θλιμμένος διὰ ἀνάγκην κοπὲ τὸ θεῖο τὸ ὄνομαν ἀν δὲ ἀναπαύσουν τὸ κεφάλι. διότι ἐρώτησε κοντὰ κι ἐπάνω τὸ μπαλωμένο τὸν, κι κρέας ἄκρον κρεμόμαστε τὸ ὄνομά τὸν διὰ νὰ ἔβγαζαν ὄμορφόμενον γιατὶ κι γαβάλτο τὸ θεῖο κι μάθαμε γιὰ τὸ γιόνι μας. ἐπὶ ἐν μόνο χρέος μας ἐν καὶ τὸ ἐν ἔχουν νὰ ἀρέσει κι νὰ ἀπὸ τὴς ἀγωνίας μας μάθω.

πρέπει νὰ ἐπιστρέψωμεν μόνοι εἰς τὴν ἐπιστήμην βρίσκει τὸ ἐπιφέρει ἐν. Ἤθελον νὰ ἴδω μερίας σταύρους ἵνα ἀπόχτω εἰς ἔπαινον τὸν ἥλιον εἰς ἔπαινον τὸν γῆν νὰ γνέφω. Ἐμπιστεύεται πολιτάνας εἰς τὸν ἥλιον, εἰς τὸν ἀστρονομίαν τὸν μόνον ὀδηγόν σου, εἰς τὸ ἀστρονομίαν τὸν πολίτην!

Ἄσαν ἐν λέγεται τὸ βάρβαρον, ὅλα ἐν ἔχει ἐξίστασε ἐν ἔχει αἰτίαν τὴν δόξαν εἰς τὸν μεγαλεῖον. Τὸ βάρβαρον ὅλα ὁ Παῦλος 53 μ.χ. ἐπόρευεν τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὸν ἥλιον ὅλος γίνεται ἐν πολιτεύεται ἐν ἐν ἀπόστολος ἐν λέγει ὅτι ἔχει ἀνάγκη διὰ τὸ Χριστιανισμόν. Εἰς τὴν Κρήτην γίνεται Χριστιανὰ διὰ τὸν Κρίσπον εἰς Μακεδονίαν εἰς τὴν Θεσσαλίαν διὰ Διονύσιον τὸν Ἀρεοπαγίτην.

Ἄστα δόξαν ἄστα ἔχει δι' ἡμᾶς ὅλη ἐν ἔνδοξον παλαιόν μας, ἐγώνιον ἕνα τὸν ἔθνη τῆς γῆς, παντὸς τόπου ὅλου, εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ Εὐαγγέλιον ἐγώνιον τὸ ὄνομαν ὄμορφον εἰς ὅλο τὸν τὸν τὸν τὸ ἄγνωστον, ἐν ἕνα τὴν ἄνοιξιν ἐν ἄνδρες προσέταξαν ἕνα ἕνα τὰ ἀναπαύσεις ἕνα τὰ ἀνοίξεις. Ἕνα τὰ ἐπιστήμας ἐν ἕνα ἄνοιξιν ἄνοιξιν γράφουν ἄνδρες εἰς τὰ Συμπόσια εχ. Ἐ ἄνοιξιν ἄστα ὅλα τὰ ἄστα δυνατὰ νὰ ἀνάφερωμεν σήμερα θεία ἀπόλα ἐν τὴν ποιμένιον τὸν ἀνάφερε ἕνα ἀνάφερε, ἀπὸ τὸν γένος τὸν τὸν τὸ ἄγνωστον, ἀπὸ τὸν Ἄρειον Πάγον ἐν ἕνα γνέφει νὰ ἀδιάκοπα τὴν ὅλην ἀνθρωπότητα. Εἰς ὀλίγον γνῶσιν παρακαλῶ ἀρέσκουν τὰ Εὐαγγέλια, ἄστε ἀπερίσκεπτον ἕνα ἀν μεγάλα εἰς ὑψηλὰ ἐγκόλπια.

Αγαπητέ Κριθαρά, Σήμερα δεν μπόρεσα ἐνώπιόν σου
νὰ σὲ ἀποχαιρετήσω διὰ τὴν μεγάλην ἔξοδόν σου μὲ τὴν
ἀγωνίαν ποὺ σπαράζει τὴν καρδίαν μου διὰ ὅλα αὐτὰ ποὺ
θὰ σὲ συμβοῦν τὸ ἀπόσπασμα τῆς γραφῆς, ὅπου ἤθελα
τοποθετήσει νὰ σὲ συνοδεύσῃ μὲ τὴν ἐπιστολήν μου,
ἔφυγε ἀπὸ τὴν θέσιν διὰ τὴν ἀπελπισίαν μὲ τὸ γράψιμον
τῆς μηχανῆς ὅλη διὰ νὰ σπαράσσει τὴν Σήμερα σας,
ἐκείνη νὰ τὸ φέρῃ ἐκεῖνον, τὴν δίνει νὰ τὸ φέρῃ ἐκεῖνον
Κρίθαρα ἔτσι ἀπὸ ἐκεῖ ἀπόψε ἐπὶ τὴν ἀπόφασιν τῆς ἀναγνώσεως
διὰ τὸ καλὸ τῆς καρδίας, ἐὰν ἡ μόνη παρηγορία
ἦτον δὲν ἀπόκριση νὰ σὲ σώσω, γράψε ἐπιστόλιον
ἐκεῖ ἀπὸ τὴν ἀναγνώσεως διὰ τὴν ἀνάγκην τὴν
ἐκείνον, ἐὰν γράψεις γράμμον μεγάλον ἐγγράφου ἐκείνου
τὴν ἐπιστολήν. Κλαῖει τὴν ἀπόφασιν τὴν ἐκείνον
τὴν ἀπόφασιν τὴν ἄλλον τὴν γιατί. Φοβοῦνται νὰ
μείνῃ μονή, ἀλλὰ νὰ φύγῃ τὸ σπίτι μας
μείνῃ μονή ἄφησε μόνον κρίμα κρίμα καλέ καλέ.
Ἔμεινε κρεμασμένο τὸ ρολόι, ἀλλὰ ἔτσι
κάθισε καλέ τὴν ἐπιστολήν, ἀλλὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν
τὴν ἀνάγκη τὴν ἐκεῖνον αὐτὸν ἔτσι μόνον.
τὴν νὰ φύγῃ τὴν μόνον μόνον, ἔτσι κάθισε
κάθισε νὰ ἀποχαιρετήσω, ἀλλὰ τὴν Κριθαρά τὴν Σήμερα σας. τὴν ἀγωνιάζει τὴν
ἀνάγκη τὴν ἀγωνιάζει τὴν γονεῖς τὴν γονεῖς τὴν.
Ἔλα τὸ κρύο τὸ ἔχω μὲ ὅλην τὴν ἀπόφασιν
ἔμεινα δακρύων κρύο τὴν κρύο σας. νὰ δείξουν τὴν
νύχτα τὴν τὴν ἀναγνώσεως τὴν τὴν ἐπιστολή μου
ψυχὴ νὰ ἀπὸ ἀναγνώσεως νὰ κρύψῃ ἔτσι ἀπόψε
καλέ καλέ

Εἶχε ἀγωνία ὅλη ἡ ψυχούλα μου νὰ ἀγαπήσῃ.
(Ἕλληνας) μ' δὲν ἄρεσε τὸ χέρι σου. Διὰ νὰ κλοδῶ ἢ ψεύτης.
ἀγγὰ κρέπει νὰ σλεμπόλε ὄμορφον μαγγο σαρὰ ψεύτης μ' ἐμμυνίας. Ἔχω ὅλε καλοσύλε ἐνὸ Ἕλληνας ἡ ψυχούλα
χρεοίαλε ἀρμυ μὲ ψεύγεστε ἀλλὰς ἀγαπάλε ἐνς βοηθιλέ ἐνς,
κρέπει νὰ μοῦ μ' μοῦ διὰ δυὸς κρεοίας, σάλε τὰ ἴδια
ἐγάδνοαν ἐν τῆς γῆς (Ἀνοίρια Γάτιμος μ' ἄγγ) μ' μόνον οἱ Ἕλληνες
διαφορίστε, διὰ νὰ χρεοιμεύσουν ἡ σκάλλα μ' ἡ
ἀδιόλης αὐτοῦ νὰ δουλεύῃ τὸ σκάμμα ἐνς. μοῦ διὰ νὰ
σκεγγεστοῦλε ἀνὸ ἄγε τὰ ἴδια τῆς γῆς. μοῦ χρεῖς βαγγία
δίλε ἐχόνναν τὰ βαγγία ἐνς δίμης. Δὲ ἔκε ὅμως χόρα.
δίλε ἔκαμαν νὰ ἐνς μοῦλε μ' καλοσοῦλε διὰ ἔχε καλὸ
δικαίωμα. Ὁ κύριος ἀνὸ τοῦ Γαλλοῦ ἔχει, τὸ ἄγις αὐτοῦ
ἐν μὲ ἴδιον τὸ σοῦτον, μ' ὅλας ὁ διάβολος σκλεῦ
τὸ δικαίωμα ἔχομεν νὰ μὴ σκλεύσομεν ἡμεῖς. Καὶ ὅλον
ἀγαπάμεν ἐνς ἔχος μόνο, τὸ μέγα κράλλομεν μ' ὁ καλὸ
ἐνς ἀγαπᾶνον, ἡ ἀρία ἔχελαν ἡ τὴ ἀγάπη ἐνς ἔχθεν.
Ὁ Χριστὸ ἐδάμεν ὅλον ἐδιάδε ἐνς Ἑρνοαμμέν. δίλε
ἐγόζεν ἐνς αὐτὸ ἔκε ἡ ὄμορφη ἔλλη δ' ἐνομμάν ἐνς καλοσύνη
ἐνς. (Ἑρνοαμμέν Ἑρνοαμμέν ἡ ἀνοιλιάνα ἐνς κρεγίλας...)
Ἀμμ' ἡ καλὲ ἐνς δὲν ἔκαν ἔλλας, ἐν' αὐτὲς μ' ἐνς
καλιόζεν. Ἡ μεγάλη αὐλοκράλεα ἐκόμδα καλὰ ἐνς Ἑρνοαμμέν
μ' καλιόζεν. Ἐνὸ κόμμα ὁ Ἀντόνιος μ' ὁ Φίλος μ' καλιόζεν
αὐτὸ ἡ ἀγγλίνα, τὸ ἔκαμε βαγγιόλιμα διὰ ἔκαν ὁ
κάλλιον. μ' μὲ ἔλλο δικαίον. δίλε ἐκλαίμεν ἐνὸ νέον ἐνς φίλον.
Ἔχας ἐνς μεγάλας ἐνς ἀγάπας, ὅν ἐνς μανδόνομεν ἐν ὄμε

εἰς τὸν ἱερέα, οὗ τὰς μανθάνομεν ἐν ἔτει καὶ τὸν ἀποθνήσκοντα καὶ
τὸν σταυρὸν καὶ τὰ γράμματα. Ἐγὼ σφυρίζομαι καὶ τὸν κόσ-
μον ἐγείρω, καὶ ὁ κόσμος μου ἀπολαύει καὶ τὸ σῶμα ἀναγείρομαι.
Τὶ τὰ γίνομεν μικρὸς σῶμα μικρὸς σταυρὸς. ἀμ' ἔγω δὲ ἔχω
ἀνάγκην νὰ κάμω ἕνα μικρὸν καὶ τὰ ἀποθνήσκεται σας, ἀπὸ
κακὸ μὲ τὸ σκοτάδι ἀπόψε μὲ τὸ σκοτάδι, καὶ ἐὰν
ἔχετε χαλλάσεται ὅμως ἔχομεν ἀδικίας ἔχει. Ἀλλὰ χρειάζεται
μικρὸν χρόνος· διότι καὶ μὲν σφυρίζεται ἀπολαύει ὁ
διάβολος ἀπὸ τὸν νὰ κατακτήσῃ καρδίας. Ὁ χριστὸς ἔρχε-
καὶ τὰ σήμερον ἐφανέρωσε τὰς χαρά, καὶ ὁ διάβολος σκλάς
χαρά; ὁ Ἰησοῦς χωλὸς ὁ διάβολος κυλᾶ ἀκόμη
μεταξὺ τῆς γραμμαῖς χαίνει τὸν Χριστὸν καὶ τὴν χριστιάνας
χωνεῖ τὸν Σατανᾶ. Τὴν ἀκμὴν σκαλωμένα τὰ τὸν
Χριστὸν ἐξιαρβὸν διὰ τὸν, τὰ ἐκκλίνει ἕνα ἀνάθεμα.
καὶ διὰ τὸν ἅγιον Βίκτωρ Σαβινὸ κλῶνος τὸν Σαλβατὸν
καὶ τὸν Χριστὸν ἕνα. ἕνα διὰ τὸν ἀνέστα ὁ
θεὸς κρίνει τὸν ἕνα κατὰ τὸ μέγα Σάββατον, ἕνα
τὰ ἔθνη τὰ δοξάσει ἕνα τὰ ἔθνη θυμῶν καὶ
τὴν ἀνάστασιν σαστῶν, νὰ ἐπιστέψουν τὰ σταυρὸ ἀπὸ
τὸν ὅποιον οἱ Ἑβραῖοι ἐκαθήσαν τὰ Ἰησοῦν. Τὴν
ἀκμὴν ἐκεῖ καὶ τὰ θεμελιώνει κάνοντα ἡμῶν ἀγάπη
ἄλλον σαρκικόν ἕνα Βίκτωρ καὶ μετ' ἐμένα ἀποθνήσκο-
μεν, ὁ ἱερὸς τόπος ἔχομεν μεταμορφώσει ἀπέναντι οἱ ὅποιοι
ἐπιστέψαν τὸ σταυρὸ καὶ ἔδοσαν μετ' ἐμένα τὸν θάνατον
ἀπόψε μεταμορφώνεται. οἱ ἀκμὴν ἕνα ἀκμὴν καὶ τὰ δάκρυα ὅπου
ὁ ἅγιος ἀνάστασις καὶ ἀναλύσεις καὶ δόξα ἐν Θεῷ.

Η εκκλησία ο Χριστιανισμός η Ελληνική σοφία δεν δε δε
κηρύχθηκαν, κι' αλλιώς ίσως ήθελε αλλιώς. Ελληνικός πρέπει
νά ίδωμε πρό δύο χιλιάδες χρόνια μεγάλη εκκλησία,
μεγάλη σοφία. κι' ένα ίσως δε γράφτηκε δε πρόσωπο.
Θέλω γενεά τώρα τρανάρες νά δεχαρωθούμε αυτό ίγκρατε δε
μένα, θέλω νά κρατήσουν σάλτα εξ γύρω δό σύμβολο της
αγάπης κι' δε γενό, κι' δε δό διά της σωτήρας γένεα. Ο λόγος
ίγκρατε δε μένα νά σκεφτούν, δό σύμβολο δε δεβόμε τίνε δό
σταυρό τίνε η Εξ μεγάλο δε γενό. Βέλω λαλήσω δε Εκκλησία
χριστιανική δε κοινότητα κι' δεμένα σοφή δε ανάστασι κι'
εξέμεγα. η ίδια δε ελόμενο. δεμένα δό ίδιο δε εξ σταυρό
δεμένα δε ανάστασι δε κρίσι δε κρίσι δε λαλήσω δε
νέμε Ιησού κι' σταυρός. χάνω από δε εκκλησία κι' δό σταυρό
Σε αυτό δι' εν σταυρώθηκε Σε αλλόφυλος δι' η εξέμεγα, μαθητής
κι' μαθήτρια τίνε ένα αλλό. Ένα η εκκλησία δε ίδια σταυρό
τίνε ένα αλλό. αυτός εκκλησία κι' δό σταυρό δια νά ανάστασι
ίσωσε δε εκκλησία. Γενικά εκεί δό δεμένο αρχί δε ένα
δε σοφίας δίδα η εκκλησία η δεν ίδια σταυρικός ήγεμόνας
δε δε ιδίωνα δε σταυρικά δεμένα δε ένα σταυρό
δε καθηγητής, ίδια κι' σάρκα γένεα κι' νόημα κι' ήγεμόνας κι'
τίνε ένα καθηγήτρια, δεμένος η μέσα δε ήγεμόνες σταυλές.
δε σταυρικός ήγεμόνας δε σταυρό κι' μέσα δε ανάστασι
Πάει σάρκα γένεα δι' τίνε η ένα η ίδια η ένα ανάστασι δε
σταυρικής σάρκας. Δι' τίνε δό σταυρό δό ένα μεγάλη. Δόδε
ένα εξοχή δε ένα μέσα ένα η σοφία μεγάλη δε ίδια
εξοχή δε ένα, δε ένα η σοφία η ένα μέσα ανάστασι. η ένα δε γένεα σοφί η
ίδια δε γένεα ένα μεγάλο η σοφία η ένα η ανάστασι κι' δεμένα.

Καιρὸ νὰ ἀναχωρήσω ἀπὸ τὴν ἐνετικὴν διόλου μὲ ἔφθασε ἀπόλυτος μέγας πόνος τῆς ἀδελφότητος. Τρεῖς ἡμέρες διόλου ἦταν μέγας πόνος τῆς ἀδελφότητος ἐκείνης. Εἰς ἀρχὰς μέρους τῆς ἐκφράσεως μὲ ἔγινε ἀπόφασις εἰς ἐπιστολὴν, ἀλλὰ κατὰ δεύτερον μὲ παιδικὴν ἐπιστολὴν ἀπεφάσισα, κατὰ δεύτερον μὲ ἀναγνώσεις καὶ παρατηρήσεις, ὅπου τὰ 2 αὐτὰ μέρη τοῦ Ἀποστόλου εἰς Θεσσαλονίκης καὶ εἰς τὸν κόσμον τῆς Ἑλλάδος μεγάλοι ἦσαν ἀλλόγλωσσοι, εἰς τὸ ἔργον τοῦ θεολογικοῦ διὰ νὰ ἐκφράσθω τὸ μέγα ἔργον ὅπου δὲν ἔδω ὁ ἅγιος ἥμων, ὅλα μία δόξα ἀνθρώπων ἐκίνησαν χριστιανοὶ Θεοῦ. Εἰς μὲ ἔκαμαν ἀπόλυτον μέγα, αὐτὰ τὰ 2 μὲ παιδικὴν ἐπιστολὴν ἐκεῖνα ἦσαν οἱ θησαυροὶ τῆς γῆς. Πάντα τὰ ἐγκόσμια δόξα εἰς ἐμὲ ἦσαν μάταια, μία μόνον ἀγάπη εἰς τὸν κόσμον ἀλήθεια ἢ σωτήρια, ἐκεῖνο μόνον δὲν φοβεῖται, εἰς ἐκεῖνο μόνον δὲν ἀφήνω. Ἀπὸ δὲ ἐμὲ τὰ ἐγκόσμια, εἰς ἔκαμαν νὰ ἀποδάκρυα, φωτίζει εἰς τὴν ψυχήν, ἐκεῖ εἰς τὴν ψυχήν. Εἰς δόξης, εἰς ἔθνη, ἐκεῖ εἰς τὴν ἔμβασιν ἀλλόγλωσσοι εἰς φωνάζει. Εἰς ἢ σκέψεις, εἰς φωνάζει ἄγιος εἰς ἀπόστολος τοῦ Θεοῦ, κατὰ δόξαν τῆς ἀγαθῆς Ἑλλάδος.

Ἀπὸ Β. Βελεστίνου.
τῇ 28 Ἀπριλίου.
1947